

Sygn. akt II CSK 495/13

POSTANOWIENIE

Dnia 10 kwietnia 2014 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Dariusz Dończyk

w sprawie z powództwa M. A.
przeciwko B. K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 10 kwietnia 2014 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 22 maja 2013 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 1817 (tysiąc osiemset siedemnaście) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania przed Sądem Najwyższym.**

UZASADNIENIE

Określone w art. 398⁴ § 2 k.p.c. wymaganie uzasadnienia w skardze kasacyjnej wniosku o przyjęcie jej do rozpoznania zostaje spełnione, jeśli skarżący wykaże, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być zatem osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które - zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. - będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Pozwany B. K. we wniesionej skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 22 maja 2013 r. wniosek o jej przyjęcie do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Szczegółowa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala na stwierdzenie, aby skarga była oczywiście uzasadniona, co ma miejsce wówczas, gdy zasadność zarzutów podniesionych w skardze kasacyjnej wynika *prima facie*, bez głębszej analizy prawnej. Dotyczy to więc jedynie uchybień przepisom prawa materialnego albo procesowego, zarzucanym sądowi drugiej instancji w skardze kasacyjnej, o charakterze elementarnym, a polegających w szczególności na oparciu rozstrzygnięcia na wykładni przepisu oczywiście sprzecznej z jednolitą i ugruntowaną jego wykładnią przyjmowaną w orzecznictwie i nauce prawa, na zastosowaniu przepisu, który już nie obowiązywał względnie na oczywiście błędnym zastosowaniu określonego przepisu w ustalonym stanie faktycznym. Taka sytuacja nie zachodzi w odniesieniu do zaskarżonego skargą kasacyjną orzeczenia.

W judykaturze nie budzi wątpliwości stanowisko, według którego apelacja służy wyłącznie od wyroku istniejącego w znaczeniu prawnoprocesowym.

Wyrokiem nieistniejącym jest m.in. wyrok, który mimo, że podlega ogłoszeniu, nie został ogłoszony (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2005 r., I CK 298/05, OSNC 2006, nr 9, poz. 152, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 2012 r., I UK 271/11, niepubl.). Dotyczy to niewątpliwie jednak takiej sytuacji, gdy orzeczenie w ogóle nie zostało ogłoszone, nie zaś takiej, która według skarżącego miała miejsce przed Sądem pierwszej instancji, gdy treść ogłoszonego orzeczenia (w części dotyczącej roku, od którego należą się odsetki od jednej (18.000 zł) z wielu kwot wskazanych w tym wyroku) nie odpowiadała treści odzwierciedlonej w wyroku znajdującym się w aktach sprawy.

Ponieważ zgodnie z treścią wyroku ogłoszonego - według pozwanego - różnica z treścią wyroku znajduącego się w aktach sprawy polegała na tym, że odsetki od kwoty 18.000 zł zamiast od dnia 16 stycznia 2001 r. do dnia zapłaty zasądzono od dnia 16 stycznia 2011 r. do dnia zapłaty, a równocześnie - według twierdzeń pozwanego - w odczytanym wyroku nie oddalono powództwa w żadnej części, nie sposób wykluczyć zwykłego błędu w odczytaniu treści wyroku przez Przewodniczącego. Niewątpliwie jest to uchybienie procesowe, ale nie można przyjąć, aby w takiej sytuacji, zgodnie z ugruntowanym stanowiskiem judykatury bądź doktryny, tak ogłoszony wyrok traktować jako orzeczenie nieistniejące w znaczeniu prawnoprocesowym. W konsekwencji nie można przyjąć, aby skarga kasacyjna była oczywiście uzasadniona.

Wskazać należy, że nie zachodzi również nieważność postępowania, którą Sąd Najwyższy bierze pod rozwagę - w granicach zaskarżenia - z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.).

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

Na wniosek powoda, zawarty w odpowiedzi na skargę kasacyjną, Sąd Najwyższy orzekł o kosztach postępowania kasacyjnego na podstawie art. 98 § 1 i 3, w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. przy uwzględnieniu przepisów § 13 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 6 pkt 6 i § 2 ust. 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności

adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461).

[aw]